

КАЛОЯНЪ

Свалете веригитъ на императора!

/ войскари свалятъ веригитъ на императора, който ги гледа очуденъ, сякашъ се събужда отъ сънъ. /

Доведете го при менъ.

/ самъ пристъпва къмъ пленника /
Щавашиширжия /

Ти вече не пленникъ, а мой
гостъ си! Бжди добре дошелъ!
/ общо удивление /

Бихъ желалъ да почувствувахъ
колко много ценя твоята голѣма храбростъ
въ битката при Адрианополъ. За да защитишъ
Лхи дьо Блуа, племеника на Френския кралъ, ти
самъ се впусна въ бранята, безъ да дочакашъ
подкрепленията на венецианцитъ. Азъ ценя
военната доблестъ. И те приемамъ тукъ, у насъ,
като братъ. Бихъ желалъ да облекча мжката на
пленничеството, раздѣлата отъ близкитъ ти, кажи,
каквото желашъ, ще бжде изпълнено.

/ Императорътъ, развълнуванъ, мълчи /

Калоянъ

Донесете сабята на императора!

/ подава му я /

Такъвъ юнакъ като тебе заслужава
своето оржие. Вземи.

/ Латинецътъ взема сабята си /

Хорътъ
Целгуба / на страна /

Колко миль и благороденъ!
Колко нещастенъ изглежда
красивия чуждоземецъ!

КАЛОЯНЪ

/ подава му ржка /

И тѣй, бжди ми братъ.
Въ Търново добре дошелъ !

БАЛДУИНЪ

Жеханъ, не знамъ дали нѣкога
Богъ ще ми прости великия
грѣхъ, който сторихъ къмъ тебъ...
Нѣкога ти ми подаде тази ржка
като приятель, а азъ грубо и надменно
я отблъснахъ... Безумецъ. Но нака-
занъ бидохъ. Не роптая. / поклаща
глава, щъ закрива лице съ длани,
Но кой ще изличи позора на
поражението, кой ще възвърне мъртви-
тѣ, които дадоха живота си, поради моя-
та вина... Лхи дьо Блуа... Шинришидиш
Матийо дьо Валмонтъ... Робертъ дьо Гонсе...
Рено дьо Монмирай... О!... / заглушени вопли
го разтърсватъ /

Жехане, братко, азъ съмъ много ви-
новенъ предъ тебъ. Бѣхъ надмененъ... Сбър-
кахъ... Прости ми.